

Libris.RO

Respect pentru oameni și țări

Alexandru COSMESCU

Respect pasul născut Alexandru COSMESCU s-a născut la 30 iulie 1985 în Chișinău, Republica Moldova.

A absolvit secția română-latină a Facultății de Litere a Universității de Stat din Moldova (2008) cu o lucrare despre poetica latină și poezia poeziei contemporane. A urmat un masterat în filosofie (*Dialog și alteritate în discursul filosofiei contemporane*, USM, 2010) și un doctorat în filologie (*Textul dialogic și textul monologic din perspectiva analizei discursului*, Institutul de Filologie al AȘM, 2013). Apoi a absolvit programul de masterat *Marile Cărți ale Civilizației Europene*, coordonat la USM de Petre Guran (2014).

Participant la atelierul de *creative writing* organizat de Adrian Urmanov la Mănăstirea Râșca (2006).

A predat cursuri de literatură și filosofie la câteva universități din Chișinău. În prezent este cercetător științific la Academia de Științe a Moldovei.

Debut cu volumul *Un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa*, Cartier 2013 (Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru debut).

„Un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa. Alex Cosmescu. Siguranța pe care ți-o dă poezia. Ritmul impecabil din spatele textului, erotismul dintre rânduri, căldura de la suprafață. O apropiere reală, un mod prietenos de a clipi spre oamenii din jur. O voce care, în literatura de azi, după atâtea strigăte techno & discursuri electro, sună (în sfârșit!) firesc. Un demers pe care-l recunoști imediat. Tehnică, precizie și claritate. Și ceva în plus, ceva de care poezia română actuală avea mare nevoie: un spațiu profund uman, o inteligență discretă care știe să-și dozeze fragilitatea și forța, intervenind doar cât și doar acolo unde este nevoie, structurând un discurs poetic ireproșabil.”

Dan COMAN

Alexandru COSMESCU

Un spațiu blând,
care mă primește
cum m-ar îmbrățișa

P O E M E

Ediția a II-a

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Alexandru COSMESCU

UN SPAȚIU BLÂND, CARE MĂ PRIMEȘTE CUM M-AR ÎMBRĂȚIȘA

Ediția a II-a, august 2017

Prima ediție a apărut la Editura Cartier în 2013.

© 2017, 2013, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cosmescu, Alexandru.

Un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa : Poeme / Alexandru Cosmescu ;
cop.: Vitalie Coroban. – Ed. a II-a. – Chișinău : Cartier, 2017 (Tipogr. „Bons Offices”). – 48 p. –
(Colecția „Cartier popular” / coord. de Gheorghe Erizanu, ISBN 978-9975-79-891-4).

300 ex.

ISBN 978-9975-86-195-3.

821.135.1(478)-1

C 74

*pentru adi. când l-am cunoscut, voiam să fiu
ca el și să scriu ca el. dar nu pot fi altceva
decât sunt. așa că am scris cartea asta.*

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

celulele mele mor și se înlocuiesc una pe alta

m-a dus la un lac din apropiere, era tulbure, a spus „asta e buturuga mea favorită” și ne-am așezat. „dacă nu am putere, vin aici. când cerul se înnoarează, se văd peștii în apă. nu fac niciun zgomot și se apropie de mal”. i-am povestit despre cum lucram la bibliotecă și am avut 20 de cititori în jumătate de an. râdea și vorbeam fără să ne uităm unul la altul. acum firele s-au rupt. a rămas numai să recompun.

mă duc în locuri în care oamenii fac zgomot și zgomotele lor se suprapun.
îmi strâng fularul în jurul gâtului, apoi mi-l las liber.
îmi strâng buzele și tremur.
celulele mele mor și se înlocuiesc una pe alta.
cândva o să am un corp care nu te-a văzut niciodată.
pe care nu l-ai văzut niciodată.

tu ai toată
liniștea de care am nevoie
tu ești toată
liniștea de care am nevoie

(mai e și liniștea când
: mi se
mișcă numai buzele
: îmi
pun căștile în urechi
: felul în care mă
mișc înainte de somn
: când miaună un pisic afară

știi că e același
l-am văzut odată
când mă întorceam acasă

era lângă restaurantul din
subsolul casei în care stau și

mieuna

avea o pată roșie mare lângă
ureche și
una pe spate
dacă l-aș fi atins acolo ar fi
sângerat

am închis ochii și
l-am mângâiat
pe cap
apoi pe bot
a venit mai aproape

m-am ridicat
am intrat în casă
m-am spălat atent pe mâini
m-am dat cu acid boric
m-am uitat toata ziua la
palmele mele
dacă nu apar pete roșii)

În cărțile care-mi plac sunt
împreună cu tine
în tăcerile care-mi plac sunt
împreună cu tine

(blugii mi s-au lărgit și
îmi cad
când am ieșit din
casă mi-am pus gluga pe cap
te sunam și
mă uitam în vitrine

după ce pleci
se lasă peste mine și
mă învăluie și
aș vrea să învălui și eu pe
cineva
așa

tăcerea noastră e ca
o perdea din catifea vișinie

eu nu știu cum să vorbesc
îmi plac doar atingerile pe care le controlez

„vrei să fie altfel?”
vreau ca viața mea să
fie un scenariu din care
nu schimbi

imaginea din vitrine să fie
exact ce vreau să văd
nimic ce să tai

ca și cum ai porni camera
ai lăsa-o 2 ore și
totul ar fi perfect

tăcerea e o eșarfă pe care ți-o
legi la gât și
mergi cu ea prin oraș
printr-un oraș străin și nu-ți
pasă unde te așezi și
nu te temi de nimeni)

m-am așezat și
respirația mea e un cuțit într-o geantă

(mai e și liniștea când
: stai pe o bancă și
mesteci fiecare bucată din
croasantul pe care l-ai
cumpărat de la colț
până consistența e cea a salivei)

un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa

Îmi strecor mâna pe sub haine
îmi ating ușor pielea de pe umăr
îmi spunea că iese din casă și se plimbă noaptea
prin frig

(frigul te face aware
frigul e bun pentru că se lipește de
corpul tău
pătrunde pe sub haine

lumea iese din
birouri îmbrăcată în pulovere și
fumează tremurând în fața ușii)

tăcerea are un contur pe care îl poți atinge cum
îmi ating pielea de pe umăr

îți scrie cineva

stai în fața ecranului și

de la sine

nu știe ce vrea

stă în fața ecranului și i se preling lacrimi pe obraz /
de la sine /
stă în fața ecranului și scrie despre sex

uneori același corp bântuie prin inima mea săptămâni
la rând

/ acum se ridică din pat – se duce la oglindă – își
piaptână părul – se întoarce în pat – acum se duce la
bucătărie – își lasă capul pe brațe – acum stop /

(mașinile care vuiesc pe stradă / caloriferele
din cameră / ce este cu tine când ești singur)

Cri are cicatrice pe mâna stângă
cicatrice multe și subțiri / oblice / făcute profesionist

îmi trec degetele de-a lungul
lor / stă cuminte cu
palma deschisă pe genunchii mei

acasă îmi zgârii antebrațul cu
unghiile / într-un model / ca la cri
dinspre încheietură

dungile sunt albe câteva
secunde / apoi roșii / îmi
place numai când sunt albe

zgârii
din nou
pe același loc

am nevoie de un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa. îmi scot lucrurile din geantă, le pun înapoi, nimic nu schimbă în mine ceva radical, mă deschid așa cum cresc plantele de cameră când are cineva grijă de ele, clilesc prietenos spre oamenii din jur, mă conectez.

Uneori îmi ia capătul fularului – și-l pune pe
genunchi – uneori își pune palma deschisă
pe genunchii mei – dar numai când sunt și
multe pahare de plastic pe masă –
putem fi ok numai dacă
oamenii râd alături

O hartă a tuturor așteptărilor

: în stație / așezat cuminte / să vină un troleibuz /
oricare

: sub portic să se termine ploaia

: cuibărit pe vreun pervaz când durerea de cap se
infiltrază încet / când mă ridic, umblu cum o face durerea

: când sunt legat la ochi și cineva îmi picură ceară
pe piele

: când aștept să se culcușească cineva nevăzut pe
umărul meu stâng

lucrurile din jur sunt mici și frumoase și

mute

unde în pieptul meu un perete se construiește de la

sine

m-a întrebat de ce nu-mi tai unghiile. i-am spus că nu știu. a scos un foarfece din geantă, mi-a luat mâinile, pe rând, în mâinile ei și mi-a tăiat unghiile. părea satisfăcută de asta.

degetele mele sunt mai scurte așa.

vârful degetelor e acum la fel de sensibil ca scalpul după ce m-am ras prima dată pe cap.

uneori oamenii îmi spun că le par în altă parte. că se tem să se apropie când mă văd așa.

m-a întrebat: „alex, tu faci sex?”

mi-a spus că de 3 ani nimeni nu m-a văzut sărutându-mă cu cineva. că-i îmbrățișez la fel pe toți.

când îmi strâng pumnii, unghiile nu-mi mai lasă în palme semicercuri roșietice.

am băut vin împreună. îmi tremurau mâinile și am vărsat o parte pe hanorac.

acasă l-am clătît și petele sunt puțin mai șterse.

la facultate cafeaua face 1.50 lei. adică 10 cenți. prietenii mei din state ar râde de asta.

și mai poți să te ascunzi pe vreun pervaz sau într-un cabinet.

r. și a. au făcut dragoste odată pe un pervaz. după ce mi-au spus, stăteam numai acolo și ascultam bjork în căști.

Lumea spune că dacă rabzi multumult, frica dispare. uneori, când nu pot dormi, mă ridic, mă sprijin de perete și-mi număr pe degete fricile.

(cineva zicea că dispar și dacă le spui pe nume)
de întuneric mi-era frică numai când eram mic.
acum e doar partea întunecată și rea din mine pe care au văzut-o toți și se prefac că n-o știu. dacă o s-o las acolo o să mă ia încet și sigur în stăpânire. ca o necroză care se extinde.

(colegele mele spun că se tem cel mai tare de bătrânețe. alții, când cineva strigă la ei, tremură și se fac mici și se scurg înăuntru. alții păstrează haine mâncate de molii, obiecte găsite pe stradă, hârtii pe care scria cineva pe care nu l-au văzut niciodată. dacă se mută altundeva, pe ele le iau în primul rând)

acum trebuie să tai totul. la sânge.

frica dispare și dacă te gândești la altceva. frica se supără atunci și se face tot mai mică și pleacă și e aproape umană când se îndepărtează –

dar o face numai ca să revină apoi, de fiecare dată
când încep să fiu clar și luminos înăuntru și atunci
stric totul –

am nevoie numai de un loc mic, undeva, pe marginea
unei faleze, să mă așez, să privesc în jos și toate să fie
egale –

un fel de a ne lega

Cuvintele tale mi
se lipesc de piele

unii știu să citească
gesturi și priviri și
atingeri
cum ne învățau pe
noi la facultate
să citim un
text și să-l înțelegem
/ ca și cum
ar fi o singură frază /

și ce ai vrut să spui
„dragostea vine de
peste tot”
ce ai vrut să spui
„doar nu știi cum
să primești
ai ochii închiși
telefonul scos din priză”

e ca un mecanism, știi
e ca
lucrurile alea despre
care unii spun că
nu se uită niciodată –